Cel mai greu este să vezi ceea ce este în fața ochilor tăi

On Ianuarie 11, 2023

O imagine de o uimitoare expresivitate nu este veșnică dacă nu îți amintești de limitele ei și dacă nu o amplifici cu profunzimea trăirilor tale.

Am construit un loc în care sufletul meu nobil, curat, vibrând a credință, își regăsește calmul și ordinea de care are nevoie ca să se simtă deplin mulțumit. Este și asta un fel de artă a celor ce aspiră să slujească unui țel mai înalt decât măruntele griji cotidiene, să facă o pauză și să simtă cu adevărat liber. De fapt, simt că aici trăiesc în contextul unei ambianțe dominate de spiritul Renașterii aflate la limita unor decoruri identificate sub denumirea de *Terhivanthimi* (proiecțiile unei realități exagerate, stridente).

Şi nicicând nu voi sluji mai bine arta decât punându-mi ochii la încercare: să văd tot ce este mai frumos într-un mod în care imaginea capătă un sens artistic.

Aici, pe malul mării, unde nisipul fin se învecinează cu marea deschisă, sub un cer în care nuanțele se împletesc într-un joc amețitor, mi-am construit un colț de rai, un prag prin care păşesc în timp ca să mă reîntâlnesc. Şi numai aici pot să absorb din ochi interiorul aceleași picturi expresioniste, înrobite într-o singură temă extrem de actuală *"Bijuterii cromatice maritime"*, o dată cu trecerea de la peisaj la mesaj, de la trecut, la prezent și viitor.

Cumva, familiaritatea mea cu această temă, fiind una recurentă în spațiul unui realism expresiv în care câmpul vizual al unei psihologii "deschise în afară" vine să identifice personajul cu latura sa lăuntrică, îmi dă speranțe într-o lume a consumului de aparențe. Marea va fi întotdeauna vederea mea deschisă spre un orizont al unui spirit incomensurabil de pur, un orizont al Ființei mai profund decât orice obiect al tranzitivității acesteia.

Leadership: Poți să imortalizezi o imagine într-un mod în care ea să capete un sens artistic în lumina unei viziuni fără limite, astfel încât să realizezi o corelație între continuitate și permanență?

Locul în care mă reîntorc reflectă subiectul unei lucrări artistice, alcătuită din mai multe părți independente, care descrie natura în toată splendoarea ei. Pe această cale, utilizez lumina și culorile pentru a reda viziunea mea proprie asupra corelației între continuitate și permanentă. În varianta ochilor mei marea își cere nisipul înapoi, dar nu fără un preț: să fie agitată și să aducă alge la mal, ceea ce disturbă viziunea unei frumuseți pure, naturale.

Desigur, continuitatea este cea care mi-a dat sentimentul de a fi parte a unei mari intinderi: marea, de ea îmi agăț mereu gândurile și visele cele mai frumoase. Dar permanența înseamnă să fac parte din mare ca fiind o extindere a ei, ca un fel de conștiință exprimată prin intermediul simbolurilor celor mai încărcate cu putere emoțională.

Din păcate, n-am văzut Marea Neagră de doi ani, și de atunci parcă a trecut o veșnicie. Motivul care domină întregul decor nu are nici precedente de tipul unei punți peste anii îndelungați ce s-au scurs de când nu ne-am văzut, nici relații cu alte lacune ale memoriei din afara spațiului cromatic și plastic, dintr-o virtualitate care mă depășește și planează dominator asupra unei dimensiuni aspațiale, psihice.

Mai degrabă, are legătură cu un soi de eternitate care își întregește treptat forțele și își organizează unitatea în timpul prezent. Aici se nimerește foarte bine un fragment din "Mașina Timpului", de H.G.Wells, când personajul principal își mărturisea apartenența la o trăire dincolo de timp:

"Mi se părea că încerc mai curând tristețea dintr-un vis, decât o pierdere reală. Dar, în dimineața aceea mă simțeam din nou absolut singur, teribil de singur. Mi-am reamintit de locul unde m-am regăsit de atâtea ori, de liniștea pe care o aveam acolo, de unii oameni, și, o dată cu aceste imagini, m-a năpădit un dor dureros. Acolo unde mi-am mutat de atâtea ori sufletul, căci doar acolo mă regăseam. Iar acestei stări perfecte de melancolie îi lipsea ceva pentru a ajunge un mecanism perfect și anume, permanența absolută. Mă mâhnea gândul că visul intelectului meu fusese atât de scurt..."

Leadership: Imaginea care îți creează o stare sufletească deosebită se focalizează pe dobândirea demersului obiectiv de a reașeza pe un loc firesc un fapt de viață adesea trecut cu vederea?

Miza construcțiilor longevive în artă, înălțate din pasiunea sufletească, căreia i se adaugă sârguința eforturilor depuse în direcția ilustrării anumitor concepte, este dobândirea demersului obiectiv de a reașeza pe un loc firesc un fapt de viață adesea trecut cu vederea, readucând în conștiința nevoia de împlinire sufletească.

Deci, accentul e pus pe ansamblul de valori estetice (armonia, lucrul frumos, sublimul, echilibrul) referitoare la conținutul de imagini care ating sufletul pentru că inspiră emoții puternice, te înduioșează, te încurajează sau chiar te fac să privești viața cu alți ochi. Desigur, unele imagini pot spune o poveste întreagă, fără niciun cuvânt.

Oare tot ce am văzut în locul meu preferat nu aș fi putut vedea oricând? Fiindcă ochii trebuie antrenați să vadă dincolo de actul vederii și al experimentării, ajungând la un nivel mai avansat de aprofundare a percepției unei realități înregistrate ca amintire. Iar când liniile realității nu sunt mereu paralele, evitând pe cât posibil orice repetiție a formelor pe care le iau lucrurile din jur, atunci nici unghiurile de văz ale ochilor nu au același grad, tocmai pentru că diversitatea se obține prin atribuirea unor semnificații simbolice formelor însăși.

Da. Marea își închipuie că nisipul face parte din cuprinsul ei, pe când nisipul consideră că marea este o entitate vie care, în mod perpetuu, creează, susține și regenerează viața. Așadar, cine este tentat să zăbovească în perimetrul unei singure realități care cuprinde simbolul infinitului, ca atare putând să cuprindă prezența statornică a tuturor creațiilor naturii într-o singură imagine, va trebui să se mulțumească cu absența aparentă a "formei absolute" care nu se distinge nici de particular, nici de general.

Leadershipul se poate compara cu domeniul artei atunci când adoptă ca reper de reprezentare a timpului și ca loc esențial al memoriei, acele trăiri care nu sunt limitate de partea pieritoare a omului.

Tu ai capacitatea de a exprima trăiri care pot induce altora asemenea trăiri?

Cel mai greu este să vezi ceea ce este în fața ochilor tăi. Mai cu seamă, este greu să vezi marea și nisipul, sub un cer în care nuanțele se împletesc într-un joc amețitor, dacă nu ești bine instruit în domeniul artei, și mai ales dacă imaginile întipărite în memorie nu readuc în conștiința ta nevoia de împlinire sufletească.

Numai în domeniul artei poți descoperi ceva nou în fiecare moment din zi. Nu uita că limitele unei imagini sunt date de capacitatea ochilor tăi de a observa fundalul ei, rezoluția ei, trăsăturile ei, reflexiile ei, efectele ei și mesajele pe care ea le transmite.

Source: https://neculaifantanaru.com/cel-mai-greu-este-sa-vezi-ceea-ce-este-in-fata-ochilor-tai.htm